

Úgy feküdt a kutya a betonkövön, mint egy elejtett szarvas, lábait kicsit az égnek emelte, tappancsai húspárnáiban szárazra repedezett a bőr, fejét oldalt fordította, és behunyt szemmel lihegett. Áprilisi friss szél remegtette a fa ágait, a betont erős napfény csíkozta, és mikor az utcában járó Family Frost-os kocsidudálása belehasított a csöndbe, a kutya épp csak megmozdította a fülét. Nem tetszel nekem, mondta Mara, és csipőre tett kézzel megállt az állat előtt. Maga elé rakta a lavórt a földre, az udvaron öblítőillat terjengett, jóleső nedvesség simogatta a karját, mikor az ágyneműket a kötélre csipeszelte.

Dijanka teraszra néző irodájának ajtaja félig nyitva volt, még így, nyáron is égette az asztali lámpáját, és a kimutatásai fölé hajolt, szeme alatt sötét karikákat hagyott a szétmázolódott fekete tus. Mi az, mi van a kutyával, kérdezte Marát, de nem emelte fel a fejét. Koli beteg, azt mondom, mondta Mara, és leguggolt az állat mellé, édesem, mondta neki nyújtottan, mi baj van, hol fáj, nem szoktál te ilyen lenni. Erős kezébe vette a kutya busa fejét, az hálásan behajította, és hagyta, hogy matasson a fülénél a szőre közt. Kullancs, Dijanka, kullancs, nem bír magával, rohan az erdőbe, meg van húzva ilyenkor tavasszal, ugrik a patakba, a tóba, a vízesésbe, hempereg a lapulevelek közt. Ha kullancs, akkor ki kell hívni Tivadar, felelte a másik, de még mindig nem nézett föl az előtte fekvő ívekből, hívjad, majd én beszélek vele, emelkedett föl Mara, és vizes kezét beletörölte a rövidnadrágjába.

Dijanka késő délutánokon már felpolcolt lábakkal, félrebillent fejjel, Xanaxtól aléltan nézte a venezuelai sorozatokat, gyakran belealudt a tévészésbe, ilyenkor teljesen kihallatszott a folyosóra akadozó horkolása, ő sosem ment le az emeletről kaput nyitni, pedig a dallamcsengő tülkölése pillanatok alatt szétzilálta az álomittas délutánt. Mara a másik sorozatot nézte a másik csatormán, a nagy koncentrációban meg-megkocogott a kés a kistányéron, amin a kenyeret vajazta magának uzsonnára. Amikor félrehúzta a függönyt, hogy megnézze, biztosan az állatorvos jött-e, az ablakban himbálózni kezdtek a barkára aggatott hímes tojások. Tivadar támasztotta a kaput, egyik kezében egy kopott Obis szatyorról, a másikban egy ócska orvosi táskával. Ne nyomd már, megyek, kiabálta ki Mara, és ruganyosan leugrált a csigalépcsőn, fürgé volt, hiperaktív, a múltkor pont egy ilyen mozdulattól ment ki a bokája, de ő már csak ilyen, az epekőműtétje harmadnapján is havat lapátolt a kertben.

Ez totálkáros, villant át az agyán, mikor Tivadar vérben forgó szemébe nézett. A férfi berogyasztott térdrel, egy kopott, sötétkék farmerban, farmerkabátban, torzonborz szakállasan az egyik kerítéslécebe kapaszkodva, szemtelen sóvárgással bámult rá. Nem kellett félteni ezt a nőt, de gyűlölte, ha így meggusztálta egy férfi, mint most, ez a valaha jobb napokat látott Tivadar is, gátlástalanul és kajánul, míg térde mellett himbálta a szatyrát. A világbajnok kutyád, csak nem beteg, kérdezte Tivadar, úgy buktak ki belőle a szavak, mintha felöklendezte volna őket. Az hát, totálkáros, gondolta Mara, mégisincs más állatorvos az egész nyomorult faluban, de hangosan csak annyit mondott, kullancs van benne, megfuttattam, beugrott a patakba, aztán hempergett a bükkösben, ott szedhette össze, és elfordította a kulcsot a kiskapu zárjában. Megfuttattad, lépett be Tivadar, kötnéd láncra, mit futtatod, nincs itt derby.

Szél paskolta a holland fekete tulipánok fejét, Kismara hozta őket az anyjának egy amszterdami csereutazásból szuvenirként, oda lettek elültetve a nagy becsben tartott sziklakertbe, amibe a Bükki Nemzeti Parkból csórták le a köveket Rozival, amikor az még az erdőgazdaságnál dolgozott. De a Nagysága azt se nézte sokra, ja, szép, mondta egyszer, foglalkozott is ő vele, mi az eszmei értéke egy ilyen kőnek, amiben az egész erdő története benne van.

Egyedül vagy, kérdezte Tivadar, és elrúgott a lába elől egy nyálasrongyos teniszlabdát. Mara nem válaszolt, leguggolt Koli mellé, látod, alig él, teljesen le van gyengülve, nézett fel a férfira.

Bizonytalan jelenség volt az állatorvos, fél térdre ereszkedett, de a kutya fejét szakértelemmel vette a kezébe, a szeme közé nézett, aztán szétúrta a szőrt az állat fülénél, és matatni kezdett a táskájában, csipeszt húzott elő, és diadallítással felemelte. Volt probléma, nincs probléma, dűnnyögte, aztán Koli fölé hajolva a füle tövével összecsipte vele a kullancsot, és kihúzta a kutyából. A schnauzereknek meg kell kurtíttatni a fülét, mondta maga elé, és fél szemmel Marára sandított, tudom, de nem volt szívem hozzá, nem volt szíved, persze, dűnnyögte gúnyosan. Felírok gyógyszert, hogy felerősödjön a kutyád, Bélapáton tudod kiváltani, és már karistolta is a betűket egy haszontalan golyóstollal meggyűrdött receptkönyve felső lapjára, felálltában megvakargatta Koli fejét, az meg végignyalta a férfi bütykös kézfejét. Menjünk be, az asztalon jobb írni, mondta Mara, és előrement az alacsony mennyezetű kis konyhába, ami a panzióhoz tartozó melléképületben bújik meg a finn száunával, a szoláriummal meg a garázzsal együtt.

Pálinkád nincs, kérdezte Tivadar, és kényelembe helyezte magát az egyik tulipános széken. Te már előhúsvétoltál, pedig még csak csütörtök van, csinálod neked inkább egy kávé. Csak a plébánosnál voltam, beoltottam a Bundi, volt törköly, mondtam, neeem iszok már napközbe, de addig erőszakoskodott, mit tiltakozzak, mesélte, és kigombolta kikopott gallérú piszkosszürke inge felső gombját. Ja, erőszakoskodott, mondta Mara, miközben megtömté a kávéfőzőt, mert az az erőszakos fajta. Lejáratom magad, alig állsz a lábodon, mondta a férfinak, míg az az egyik térdét a másikhoz dörgölte az asztal alatt, surrogott a farmernadrágja, mint a smirglipapír. Hogy van az, hogy én még sose találkoztam a lányoddal, kérdezte kíváncsian a nőt, azt mondják, okos kislány. Van egy fiam is, mondta Mara, és elbizonytalanodott a hangja. Hogy bírod, így nélkülük, Dijanka halálra egzecírozta, mindenki tudja, mondta Tivadar, és kisimította vörössesszőke haját izzadt homlokából. Keljenek 5-kor, hogy időben beérjenek a faluból az iskolába, kérdezte Mara, leginkább csak magától. Gyerekek, gyerekek, mormolta Tivadar. Mi is akartunk gyereket Pirossal, de nem jött össze az istennek se, Miskolcra hordtam orvoshoz, nem tudom, pedig, ha nekem gyerekeim lenne, én sose hagynám magára. Kotyogott a kávé, Mara bögrét keresett, elkapta a tekintetét a férfiről, az megbűvölve nézte a fűszerespolcra rakott plasztik futónövényt. Gyűlölközik mindent, ami mű, bökött arra az ujjával, kifröccsent a nyál a szájából, minek ez, ronda. Beszéld meg a Nagysággal, vontá meg a vállát Mara, Dédesben leárazták az összes selyemvirágot a nagykerben, akkor bebolondult, és mindenhova vett valamit. Adsz akkor pálinkát, kérdezte Tivadar, kár beléd, felelte Mara, de azért lehajolt a hűtőhöz, megfeszült a vádlója, sportcipőjével a konyhapadlóhoz tapadt, mintha abból nőtt volna ki, akár egy atlétánál szobora, a rövidnadrágja oldalt kicsit fel volt sliccolva, és jól kiadta a feneké formáját. A Húsvét akkor jó, mikor a felespohár összekoccan a pálinkás üveggel, akkor van idill, amikor ráérős a délután, akkor melegszenek fel az emberek, a Jóisten bocsássa meg, gondolta Mara, elmosolyodott, és lassan csurig töltötte a pohárkát. Csak egy szempillantás volt, hogy Tivadar ott termelt mögötte, és jót sózott a hátsójára, Mara mint a villám fordult meg, és hatalmas pofont adott a férfinak, mire az elröhögte magát, és bekapta a szájába a nő kezét, szopta az ujjait, csipős vagy, pont ezt szeretem. Na, tűzzél innen, Tivadar, sziszegte a nő, fenyegetés volt a hangjában, másik kezével rátámaszkodott a konyhapulton levő vágódeszkára, a kenyérvágó késről lepergett morzsák lyukacsosra szűrték a bőrét. Elbírnék veled, lihegett az arcába a férfi, esdeklés volt a szemében, pillanatnyi melegség, aztán visszalobbant abba a fásult csömörbe, ahonnan nekiveselkedett az előbb. Arra van az ajtó, intett a fejével

Mara, ahogy visszanyerte önuralmát. A férfi lassan bóklászott az ajtó felé, megyek, megyek, dűnnyögte maga elé, odáinn beszélt kicsit a kutyához, és elporoszkált a faragott székelkapuig, tompán csattant a retesz, ahogy becsukta maga mögött. Mara leült a székre, sóhajtott, és felhajtotta a kitöltött pálinkát. Nyikorgott a lépcső, és duzzadt szemekkel, pongyolában megjelent az ajtóban Dijanka. Elaludtam, mondta maga elé, itt a vérnyomásmérőd, kérdezte Marát, az elővette a fiókból, és odaadta neki. Megint ennyire izsik Tivadar, alig bír menni, kérdezte Marát, és arrébb tette az asztalon a felespoharat, mindig ivott az, felelte a másik, és a mosogatónak fordult, hogy ne látszódjon rajta, mennyire feldúlt. Dijanka álmos tekintettel hagyta, hogy hurkába szorítsa karját a szivacs, nyolcvan per hatvan, mondta maga elé, baromi alacsony, akkor ne szedj annyi nyugtatót, mondta Mara, de ha nem szedem, szétrobban a fejem az adósságtól meg Lotti hülyeségeitől. Hagynod kéne már élni, nem rossz az a gyerek, de Dijanka csak legyintett, és eltévelyesedett az ülökén. Jé, itt hagyta a kulcsát, motyogta maga elé, és a feneké alól kivett egy bőrszjra fűzött, sárga szikszalaggal beragasztott kulcsot, elviszem neki, mondta Mara, és már indult volna. Majd elviszed később, ki kell sütni a csirkeszárnyat, aggodalmaskodott Dijanka, amúgy se hiszem, hogy ez a ház kulcsa, mindegy, minek a kulcsa, azért ne maradjon nálunk, válaszolta idegesen a másik. Lassan telt az idő, és a sütögetést sem élvezte úgy, mint egyébként, Dijanka kétfőfára zabált, és a volt férjét szidta, mint estéknként mindig.

Mara nem volt az a biciklizős fajta, amikor kitaráta a kaput, hogy kitolasson a Ladával, sajnálkozva nézte, ahogy Koli bátortalanul csóválja a farkát. Most nem jöhetsz, édesem, mondta neki kedvesen. Semmi kedve nem volt a történetek után még egyszer találkozni az állatorvossal, de inkább bedobja neki a kulcsot, minthogy még egyszer ő dobja be így magát hozzájuk.

Leparkolt a Rezeda utca legutolsó házánál, utána már nem volt semmi, csak a pisztrángos felé vezető ösvény, sötét volt, és csipett a levegő. Megnyomta a csengőt, nem szólt, persze, gondolhatta volna a rozsdás, tiszta udvar, rendes ház táblából, a felismerhetetlenségig elkoszolódott fekete, göndör szőrű kutyát ábrázoló vigyázz, harap feliratból meg a kilazult zsanérból. Kidőlt betonkockákon lépkedett a házig, oldalt a kerítés mellett egy régi, fehér Skoda roncsai közt vadul nőttek a gazok, és egy ugráló, mocskos, fekete felmosóröngyhoz hasonló puli vergődött láncra kötve a kisháza előtt. Égett a vilány, és beszédfoszlányok hallatszottak ki a házból. Alacsony volt az ajtó, a konyhaablakon szögre akasztott piszkosfehér függöny lógott, Mara kopogására senki nem válaszolt. Lenyomta a kilincset, üres asztalon rádió szólt, és öregasszonyhangok monoton rózsafűzérézése hallatszott. Mara öntudatlanul is beleborzongott, csakúgy, mint a hűtőre mágnesezett, megfakult, színes képről visszánéző szőke nő félszeg mosolyába. Tivadar felesége, a Piros. Már nem él, tüdőrákban halt meg öt éve, Mátraházán se tudtak vele mit csinálni.

Ahogy a kertben lépdelt, ropogtak a cipője alatt a szanaszét dobált Sophie-s dobozok, Tivadar, kiabálta, a kulcsod nálunk hagyta. Nyirkos lett az idő, és a korán rügybe borult fehér cseresznyevirágok szűziesen rázkódtak az ágakon, egy gallyban megbotlott, az apja faszát, mondta, de tovább ment. Távolabb egy alak látszódott, ahogy egy korhadt fán nyújtózkodik egy hordóforma tetején, mi az istent szed ilyenkor ez a hülye, gondolta a nő, de aztán öntudatlanul is megszorította a lépteit. Tivadar a derékszját hurkolta a nyaka köré, masszív alacsony termete egy tornász sziluettjére emlékeztetett, amint a gyűrűgyakorlathoz készülődik.

Tivadar, ne bolondozz már, mondta Mara, és hogy hangosabban szólt, mint szerette volna, kibuggyant belőle a félelem, az isten bassza meg, felelte a férfi, és megingott a hordó tetején, Mara odaugrott, és elkapta a lábát, nem mozdultak. Nem bírom nélküle, nem megy, szar ember vagyok, de nem akartam, hogy meghaljon. Tivadar, Piros rákos lett, abba halt meg, nem miattad, sose volt erős asszony, emlékezz rá. Te nem is ismerted, fröcsögte az állatorvos, nem ismertem, de mondták sokan. Egészen kiment az erő a nőből, megrogyott a férfi súlya alatt, lüktetett a halántéka, aznap már másodszer. Akkor azt is mondták, hogy eljárt a kezem, ugye, mit foglalkozol velem, beszélnek össze vissza. Persze hogy tudta, hogy verte a feleségét, híre volt, hogy agyonyöjtörte az asszonyt, aki élelmiszeripari ellenőr volt a városi KÖJÁL-nál. Azt mondták, te voltál a legjobb lovas a faluban, Tivadar, nekem ezt mondták. Hogy szőrén ülted meg a lovat, és nem volt nálad ügyesebb senki az egész megyében, de az egyik díjugratón megugrott alattad a ló, nyílt törésed lett, az eszméleted is elvesztetted, és aztán többet nem bíztál semelyik lóban. Mara felfelé nézett, mint a Megváltó anyja, kiszáradt a szája, szorosabban már nem is tudta volna összefonni a karjait, hogy a tenyerében lévő kulcs fájón belevájta a bőrébe. Ne hülyéskedj, gyere le, egy örökkévalóságnak tűnt az a perc, olyan csend volt, csak a megbokrosodott puli láncának rándulása hallatszott távolabbról, ahogy a fémkarikák nekifeszültek. Tényleg ne hülyéskedj, Húsvét hétfőn átjössz és meglocsolsz, ahogy szoktál, úgy érezte a nő, a fáradtság előnti a bensejét, partra sodorja, és a szája teli lesz homokkal. Tivadar karjai a magasba emelkedtek, leoldotta magáról a hurkot, legguggolt a hordóra, a nő felegyenesedett, a sötétben nem látszódott a férfi arca, csak széles orrának vonala, üresnek látszó szemgödre. Nézték egymás arcát, a nő megkapaszkodott a férfi vállában, a szívbajt hozod rám, és megvárta, amíg az állatorvos lekászálódik a hordóról. Tivadar, a kutya, miattam ideges, fejezte be a férfi, és elsétáltak az örvöngő pulihoz, aki örömeiben vonítani és nyalni kezdte gazdája kezét, míg az ingatag léptekkel bement a házba. Mara kinyitotta a tenyerét, véres lyukat vágott bele a kulcs, elindult az állatorvos után, benn ült már az magába roskadva az ágya szélén. Szemével addig követte a nőt, amíg az mellé nem ült. A régi fabudiba dobok mindent, ami nem kell, odahánytam be a ruháit, a cipőit, a biciklijét, a pongyoláját, mindig nálam van, Mara, tudod? Dehogyan tudod. Tele van már, ha kinyitom az ajtót, rám omlanak az emlékek, ez készíti ki. Csinálok egy teát, mozdult volna a másik, nem kell, mondta az állatorvos, és ruhástól eldőlt az ágyban. Akkor megyek, mondta a nő, bizonytalanul felemelkedett, a kulcsot az asztalon hagyta, kikapcsolta a rádiót. Úgy érezte, mintha fejbe kólintották volna, a kiskapu nyikorgva nyitódott neki, Tivadar kiabálása még sokáig keringett a levegőben, hogy a Kolinak háromszor egyet a gyógyszerből.

Másnap Mara sorban állt az ábécében, mert Dijanka túrós tésztát kívánt. Nem szerette a boltot, se azokat, akik odajártak vásárolni, csak Erikát, a pénztáros csajt, akinek szeplős karja olyan ügyesen tekergett a bevásárlókosárban, mint egy táskából kibukkanó kígyó. Nem téged vár, kérdezte Marától, és sanda mosollyal a bolt bejárata felé nézett. Engem, kicsoda, csodálkozott Mara, és gépiesen ő is arra fordította a fejét. Két kólás reklám plakátja között Tivadar szívott bele a cigijébe, és bámult rá az üvegen túlról. A nő fizetett, aztán piros fonott kosarába dobálta a huszonöt dekás túrókat. Tivadar mellett Koli állt a kövön, lihegett, aztán mikor a gazdája kilépett a boltból, kicsit nyikkantott is. A kutyád tényleg világbajnok, épphogy egy kicsit jobban van, nyargal utánad, mint egy bolond, láttam, mondta Tivadar, és eltaposta a csikket a betonon. Megkeres a faluban, bárhol vagyok, felelte a nő, és megsimogatta a kutya fejét. Tivadar tekintete fáradt volt és józan, furcsa egykedvűség áradt egész lényéből. Megfuttatjuk az akácosban, kérdezte a nőt, vagy sietsz, és fejével a kosár felé bökött. Várhat, felelte Mara, és elindultak az utcán lefelé.

Kategoria: vers, próza
Denumire autor: Tóth Marcsi

Látó Szépirodalmi Folyóirat